

Феміда на швидкості 150 км/год: чому в Україні статус нардепа став «ліцензією на вбивство»

Магічне зникнення підстав для санкцій проти резидента ФСБ Юрія Іванющенка

РПЦ як секта депортації: свідчення Владислава Гаврилова про викрадення

Чудо, яке міняє світ - Бог дає силу, Україна стоїть

САМ СКАЗАВ | ПТ, 2025-12-26 09:30

Версія для печати

Коли святість життя є втрачена, тоді й нема розуміння смерті. Коли нема відчуття віри у вічність, смерть є провальним тупиком, гапликом, кінцем. Наша культура побудована на вірі у вічність, всі цивілізації вірили у вічність. Це великий здобуток демістифікації, демітологізації від часу раціоналізму, просвітництва, яке нам дуже багато чого дало.

Борис Гудзяк — митрополит Української греко-католицької церкви, голова Філадельфійської архієпархії в США, громадський діяч, провідний науковець у галузі церковної історії, президент Українського католицького університету в інтерв'ю на Еспресо розповів про цінність життя та розуміння смерті, про демократію та свободу, про солідарність з Україною та допомогу українцям

Владико, радий вас бачити й чути.

Вітаю. Слава Ісусу Христу. Дякую всім вам за вашу стійкість на вашому фронті, на вашому блокпосту.

Слава навіки Богу.

Починається п'ятий рік війни, мені здається, що багато хто з нас сподівалися, що так довго війна не триватиме, але вона продовжується, ворог не змінює своїх намірів. Я думаю, що до вас теж часто звертаються і питаються, як нам бути в наступному році, як витримати ці дуже виснажливі перегони. Що можете радити, якщо ви берете на себе такий обов'язок?

Не знаю, чи в мене є такі поради, якими можу ділитися, але поділюся тим, в чому я стараюся себе самого переконати. Якщо дивитися на війну і її тривалість, я вже якось перестав думати і пробувати що-небудь пророкувати, передбачувати. Я побачив, що з самого початку в багатьох своїх поглядах помилявся, не добачав, не розумів.

Ми молимося багато разів на день. Молимося за кінець цієї війни, за перемогу Божої правди, за зцілення жажливих ран цієї війни, за наших захисників, за журналістів. Я молюся щодня за журналістів, вже більше ніж 20 ваших колег віддали своє життя. Молюся за капеланів, за інфраструктурників, ремонтників, за всіх, хто втратив рідних і майно.

Хоча ми є далеко, війна є з нами в наш спосіб: постійно проводимо загальну митрополічу збірку на цілу Америку, в кожній парафії є якісь збірки, також і ще є громадські не церковні збірки, тобто тема війни є з нами завжди.

НОВИНИ

- 21:35 **САП вимагає конфіскації майна у головного податківця Полтавщини**
- 20:00 **Погода в Україні на 8 травня: місцями короткочасні дощі та грози**
- 19:09 **Павло Казарін: Пастка безстроковості**
- 18:04 **Олег Чеславський: ЦПК і розкрадання стратегічних активів**
- 17:10 **Геннадій Левітас: Піхота - рід військ, який зникає**
- 16:04 **Касьянов: Вони крадуть 4 млн доларів на добу**
- 15:10 **Батьки очільника столичної прокуратури Сергія Ходаківського та судді Соборного суду Дніпра Максима Ходаківського у 2020 році придбали квартиру в Москві**
- 14:59 **ВАКС засудив заступника голови Рівненської облради за хабар до 9 років позбавлення волі**
- 13:01 **2500 гектарів лісу палає на Чернігівщині через російські обстріли**
- 12:19 **Підозрювана у хабарництві: ВРП звільнила львівську суддю Ірину Малех**

ПІДПИСКА НА КАНАЛ

Як нас зустрічають американці? Я був в листопаді на єпископській конференції. В американській конференції 271 голосуючих єпископи, 18 з нас - східнокатолики, є чотири українські католики. До кого не підійдеш, вони відразу кажуть: "Ми молимося за вас". Тобто навіть ті, які нас бачать, вони бачать війну. І це добре, що є таке розуміння, солідарність, підтримка.

Але я, наприклад, не до кінця вірив, що буде велике вторгнення. Я якраз був у Львові в лютому 2022 року, лічені дні перед великим вторгненням. Я питав різних людей, аналітиків - був сумнів. Весь світ сумнівався, чи Україна взагалі витримає більше, ніж три дні чи три тижні, чи три місяці, в тому всі помилилися.

Я не вірю багатьом політикам, які говорять про мир, бо не можна вимагати від Росії миру і купувати в них газ та нафту, як це роблять різні європейські країни. Я не говорю про Угорщину, інші теж це роблять. Зараз з Вашингтону є такі хаотичні сигнали, що годі зрозуміти, що це все означає.

Читайте також: **Митрополит Української греко-католицької церкви Борис Гудзяк: "Україна має лик Христа сьогодні, бо віддає життя, щоб було життя"**

митрополит Борис Гудзяк

митрополит Борис Гудзяк, фото: gettyimages

Для мене важливо, перше - молитися, друге - робити те, що я можу у своєму положенні. І ми займаємося такою системною адвокацією. Ми стараємося тему України і тему принципів, які пов'язані з цією війною, відсвіжувати, відновлювати, щоб не забували. А також робимо ці різні збірки, в церкві передовсім займаємося гуманітарними питаннями. Ми підтримали вже десь 200 проєктів по Україні. Можливо, важливо знати глядачам, що ми переслали \$11 млн на гуманітарні потреби.

Я думаю, що українці вже давно знають, що в час війни кожному треба мати свій фронт, свій блокпост і бути вірним йому. Це не міняє ситуації, коли є великі втрати, коли є травма, коли є вже наростаюча втома. Романтики нема, я думаю, давно її вже не було. Але є щось глибоке, що я бачу серед українців і на що варто звернути увагу - назвати, вказати: "Дивіться, що відбувається".

Все ж таки є велика солідарність. Можливо, нерви вже не витримують, люди спалахують, є сварки, напруга в суспільстві, в родинях, на місці праці. Але здалека я хотів би сказати, що я захоплений тим, що Україна стоїть, що банківська система працює. Економіка функціонує, очевидно, з великою зовнішньою підтримкою. Вперед йдуть різні соціальні, економічні процеси. І це є чудо, я вважаю. Цей зв'язок, той інтернет, який є в Україні, інновації, в тому числі захисні воєнні, і це тому, що ви відповідально, віддано, чесно працюєте на місцях.

Є ті, які використовують час війни для якогось самозбагачення, такі є завжди. Я, коли був малий, ми з мамою ходили на українські імпрези, як ми це називали. Мама була активна в Союзі Українок, вона очолювала Сиракузький відділ. І ми завжди мусили бути першими, а потім ми були останні, які йшли додому. Треба було приготувати і потім після всього упорядкувати. Я так раз чи два маму запитав: "Мамо, чому ми мусимо завжди бути першими? Чому ми мусимо бути там?". Вона казала: "Слухай, це наше покликання, і ми так робимо". Я бачу, українці так роблять. Я вам дякую за це.

І важливо, щоб відзначити цей подвиг, Бог благословить, Бог дає силу і Україна стоїть. Це чудо і це міняє світ. Багато чого міняється у світі через цю стійкість, це також варто бачити. Європа міняє помалу, заповільно, але міняє свій спосіб думання. Це відбувається дуже дорогою ціною, але рух є. Я стараюся бачити ці певні позитиви, не дивитися занадто на всі напрямки, трохи менше читати і слухати новин, а там, де я є, робити те, що можу.

Нещодавно були протести в Берліні, на які вийшло багато молодих людей з антивоєнними гаслами, проти того, щоб служити будь-коли в армії. З одного боку, напевно, в цьому паціфізмі є щось і християнське, але я також розумію, як українець, який є в Україні, який поховав вже свого друга, в родині якого є люди з важкими пораненнями і зараз демобілізовані, не можу не помітити цю надзвичайну наївність. Чи це просто наївність? Чи зрештою зараз у XXI столітті виявляється, що готовність вмерти - це одна з найважливіших можливостей, до якої врешті-решт все зводиться? Чи ти готовий вмерти за ті самі європейські цінності? Якщо ніхто не готовий вмерти, чи ці цінності справді існують? Це відкрите питання, яке залишається.

І коли ми бачимо, що поляки - найменший відсоток в Європі по готовності захищати свою країну - це, напевно, страх. Але в такому випадку, я не хочу сказати, що правий Путін чи росіяни, але чи це не показує, що авторитарні країни, які можуть максимально знизити ціну людського життя, опинилися зараз, у XXI столітті, в дуже виграшній ситуації?

протест проти обов'язкової військової служби в Німеччині

протест проти обов'язкової військової служби в Німеччині, фото: gettyimages

Не думаю, що Росія є у виграшній ситуації. Я б сказав, що вона в трагічній ситуації: політика, лідери, суспільство, церква в Росії - в глибокій деградації. Те, що тобі вдається когось вбити, пробувати присвоїти якийсь клаптик землі - це не є виграшна ситуація. Воно все вернеться скоріше чи пізніше, як німці, мабуть, до кінця історії будуть десь соромитися цієї нацистської спадщини. І прийде до того, що росіяни будуть змушені покаятися, бо війна є зло. Ця війна є сукупністю всього можливого зла: там є брехня, крадіжка, гвалтування, насилля - все проти дітей, проти економіки, проти землі, проти неба, проти Бога і людей. Отже, до доброї цілі поганими методами не дійдеш.

Як це все конкретно розіграється мені зараз, як я раніше казав, годі пророкувати. Але в Західному суспільстві, я думаю, що це також в Росії є, не знаю, чи російські солдати є готові вмирати за Росію, думаю, що більшість іде з матеріальної нужди на війну.

Вони не роблять свобідний моральний вибір, там відбуваються страшні маніпуляції з людиною.

В Західному суспільстві є криза розуміння смерті. Бачите, життя, якщо його позбавити таїнства, якщо це зводиться до простої біології, фізики, хімії і навіть психології, виявляється, це спричинює велику кризу. Годі мати цінності. Ще у 2014 році, я тоді служив в Парижі єпископом для українців Франції, Бельгії, Люксембурга, Швейцарії, і тоді був такий, можна сказати, якщо не шок, то здивування - як то так, що українці, українська молодь з прапором Європейського Союзу їде в наступ, щоб захистити захищати європейські цінності? Не було розуміння цього і його далі немає.

Коли святість життя є втрачена, тоді й нема розуміння смерті. Коли нема відчуття віри у вічність, смерть є провальним тупиком, гапником, кінцем. Наша культура побудована на вірі у вічність, всі цивілізації вірили у вічність. Це великий здобуток демістифікації, демітологізації від часу раціоналізму, просвітництва, яке нам дуже багато чого дало. Ми користуємося медичними винаходами, технологіями, індустріями і так далі. Але при цьому є небезпека втрати таїнства, розуміння, що є щось більше від мене, від моїх 70 чи 90 кг, від моїх 40 чи 80 років, є щось більше.

І мені здається, що в Україні, де зголошувалися до захисту вітчизни, захисту родини, захисту цінностей, правди, ці питання чи свідомо, чи часом лише підсвідомо десь нортують і осмислюють. Це заставляє багатьох на Заході десь задуматися. Можливо, воно впливає лише підсвідомо. Але, я вважаю, що це є велика криза в суспільстві, коли люди бояться народжувати дітей, коли масово поширюються аборти, коли в кінці якоїсь траєкторії вирішують: "А я покінчу собою".

Мені український єпископ в Парижі два дні тому розказував, як його літня мама мала товариша, який вирішив: "Кінець, я вже не буду більше терпіти". І це в деяких суспільствах приймається нормально - евтаназія. Ця сукупність сумнівів і скепсису навіть цинізму, вона не спрацьовує позитивно.

Те, що Путін чи навіть сьогодні Трамп говорять, що Європа має цивілізаційну кризу, то це не означає, що Америка і Росія не мають подібної чи іншої кризи. І тому Різдво є для мене таким важливим, напередодні якого ми з вами говоримо.

Читайте також: **Як ставиться Українська греко-католицька церква до автокефалії православних. Єпископ УГКЦ Борис Гудзяк про церкви України і томос для православних**

трамп путін

фото: gettyimages

Я маю для себе відповідь на всі ці дилеми у Божому бажанні бути близьким. Бог входить саме в це. От, годі для дитини змалювати складнішу картину, ніж та, яка є в Вифлеємі. Дитина родиться в стайні. Ми її так фієрично оспівуємо в колядах і представляємо в вертепах. Але там бруд, мухи, тварини і те, що є під тваринами, холод, самотність, потім - загроза від якогось тирана місцевого значення - від Ірода, а далі - необхідність втікати.

Тобто Господь входить в цю біду, в цей людський грішний світ. І це для мене є джерелом натхнення і віри. Бог є з нами і він не цурається цього. Він це пізнає, Він це вибирає. І саме десь у тому всьому Він несе істину, про гідність, про красу. Все це, що ми будемо зараз оспівувати в наших колядах, що будемо переживати за Святвечірнім столом, є в складних обставинах.

Мої батьки були дітьми в час Другої світової війни, вони з 1926 року, їм було по 13, коли почалася війна, а коли завершилася - 18-19 років. Потім вони ще п'ять років були біженцями. Тоді війна, в певному сенсі, була набагато гірша, бо загинули 7 млн жителів української землі. І біженство було складнішим, ніж те, яке переживають мільйони сучасних українців.

Але вони дали життя, передали не лише фізичне життя, але розуміння таїнства, розуміння принципів, етос і етичність. Я дивлюся на людей, які всупереч труднощам, несправедливості, насиллю, дивлюся на наших солдатів, які дивляться в очі не лише ворогу, але смерті, і думаю: "Ти далі йди вперед, навіть, якщо точно не знаєш як і куди, але Господь є у тому всьому". Це для мене ці дні Різдва в контексті війни так промовляють.

Ми в різних контекстах чуємо згадки й про Мюнхен, і про те, що ситуація нагадує 1938 рік минулого століття. Зараз дуже багато аналогій, що Україна має віддати якісь землі, як тоді це було перед Чехословаччиною. Є відчуття якоїсь великої небезпеки чи великого зіткнення. Є, знову ж таки, Китай з його ще нерозв'язаними амбіціями. І з іншого боку, ми згадуємо про Мюнхен, Мюнхенську безпекову конференцію, де понад 20 років тому Путін вперше оголосив, що для нього розпад Советського Союзу катастрофа, і він зробить все для того, щоб повернути його.

І маємо, зрештою, виступ цьогорічний на тій самій конференції в Мюнхені Джей Ді Венса, який сказав, що Європа відходить від європейських принципів, які лягли в основу Сполучених Штатів, і що сама Європа ніби зрадила свої власні цінності, ідеали та ідеї. На вашу думку, чи справді так є? Чи Джей Ді Венс і теперішня адміністрація мають право так критикувати Європу? Чи вони мають, бодай, частину істини в тих закидах? Чи справді ця криза, яка зараз є наочно-ліберального устрою і того порядку, який десь там, після падіння Берлінського муру, виглядав як щось, що буде назавжди там? Чи це, власне, виявилось лише прелюдією, що ті ліберальні цінності можуть функціонувати, можливо, без прив'язки до віри?

Я думаю, що немало правди є в цих закидах, але чи має Джей Ді Венс чи інший тикати пальцем на Європу, що Європа покидає свої цінності, коли Америка, як країна емігрантів, сьогодні з різних тронів таврує мігрантів, тобто ціла американська історія - це є історія міграції. І сьогодні риторика, яка звучить про мігрантів, є не

американською. Це є, я вже не кажу не біблійною, не мовою Ісуса Христа.

віце-президент США Джей Ді Венс

Джей Ді Венс, фото: gettyimages

Ми маємо у світі багато поважних проблем і сьогодні починаємо відчувати, що freedom is not free, тобто за свободу треба платити чи принаймні треба над нею працювати. Я думаю, що є велике непорозуміння того, що це є свобода. Багато хто з людей розуміє свободу як свободу від чогось, і вона такою є. Але свободи нема, поки вона не є для чогось. Я не є вільний, поки я не роблю вибір. Не робити вибір - це ще не є свобода. Свобода мусить бути актуалізована і вона має бути актуалізована у відповідальності.

Ну, от така річ - я вільний, десь обіцяв, робив якийсь шлюб в подружжі, але я собі не можу це кидати так легко. Я не кажу, що є дуже складні різні життєві обставини. Я народив дітей, але можу ними не займатися. І можна навести мільйон різних прикладів - як ми, люди, в церкві зловживаємо своєю свободою і не ведемо належної відповідальності.

Часто кажуть, що демократія - погана система, але зі всіх систем - найліпша. Я в це вірю в політичному плані. Але ця демократія виросла в основному там, де була Євангельська база. Америка і сьогодні лишається доволі віруючою країною. Про Бога можна згадати, навіть на тому долару пише: In God we trust (Ми довіряємо Богові). Отже, це були основи, коли це відсунути, ми бачимо, що є сьогодні проблеми.

І сьогодні є такі найбільші критики Трампа, які хочуть суто секулярне суспільство і культуру, але ця суперсекулярність, я думаю, вже прожилася і відживається. Я далеко не є сторонником якоїсь теократії. В Україні, принаймні деякі кола вважають, що УКУ (Український католицький університет) - якийсь ліберальний, колись нас називали толерантстами і лібералами.

Читайте також: **Як українці бачать майбутнє України та чи йдуть до єднання**

Отже, я вірю в ліберальну демократію. Я її бачив. Я бачив, як ця країна, Америка, прийняла моїх батьків, як різні люди могли тут гідно жити, працювати, ставити на ноги своє життя, життя своїх дітей, як назагал була законопослушність, відповідальність, сусідськість. Колись в Америці якщо у тебе щось сталося з машиною на дорозі, відразу хтось зупинявся і допомагав, тобто була суспільна довіра.

Цієї Америки вже немає?

Є багато більше страху. Я, як був малий, то ми не дуже хату вночі замикали, коли їздили в торговий центр, не треба було на замок машини замикати. Я пам'ятаю в 1960-х роках, як сідали в літак, то в автобус входили без жодних контролів.

Мене здивувало в Австралії, куди я приїхав з Франції, і там на внутрішніх рейсах не перевіряють документів. Такого вже 40 років нема в Америці на внутрішніх рейсах, але це було. Мені тяжко не пов'язати відхід певних цих цінностей і позитивних якостей з такою радикальною секуляризацією. Для мене, як християнина, моя сповідь і християнська віра і Євангеліє, це не є просто мій вибір. Я вважаю, що це є універсальна істина. 10 заповідей Божих, проповідь Ісуса - це є Божа правда. І якщо ми цим нехтуємо, скоріше чи пізніше воно доводить навіть дуже високих філософських ідеалів до ерозії.

Але Джей Ді Венсу, тим більше президенту Трампу, я б їм радив бути трошки спокійніше, бо зрештою коротко перед смертю Папа Франциск, не називаючи Джей Ді Венса по імені, написав лист про гідність мігрантів і звернув увагу на глибоку богословську помилковість тези, яку пропагував Джей Ді Венс.

Венс сказав, що є ordo amoris (лат. - порядок в любові) - я люблю своїх в родині, потім сусідів, потім в місті, в країні, а потім я можу когось іншого любити. А Папа Франциск сказав: "Ні-ні. Ordo amoris - це є притча про блудного сина. Ти маєш полюбити того, хто є в тебе під ногами, того, на кого ти потрапляєш, кого тобі Господь посилає. Нема гідніших і менш гідних любові, уваги, милосердя". Тобто можна дуже легко переключувати навіть якісь богословські терміни, а з Ordo amoris робити щось цілком протилежне до Євангелія.

Євангеліє - тонка справа. Хто його серйозно трактує і розуміє, можливо, він сам не доростає до цього, але то не означає, що треба відсунути або якось переінакшувати, деформувати.

Росія донедавна мала одну з фундаментальних своїх ознак, що прописано навіть на рівні національної стратегії те, що це є православна держава. Путін весь час намагається підкреслювати, що він є оборонцем православної віри, що вони - християни і протиставляє себе Заходу з його секуляризації, атеїзмом, за його відходом від християнської моралі. І тим не менше, ви точно не помилилися, коли на початку розмови сказали, що ця війна є буквально втіленням якогось абсолютного зла. Ця війна - війна якогось абсолютного зла. Власне, про це християнство, росіяни Путіна в цій війні. Як так сталося, що християни, чи вони християни в такому випадку, чинять все це?

Такий типологічний гріх в Старому Завіті - це є ідолопоклонство. Яка є форма ідолопоклонства? Це замість мати перед собою живого великого Бога, робити собі божка. Найкраще, якщо він може бути кишеньковий, майже як телефон. Ти його запхав у кишеню, а коли треба, його витягнеш і використовуєш для того, щоб переслідувати свої цілі. Отже, те, що хтось має ідола, це не означає ще, що йде мова про живого Бога.

В Росії, здається, релігійна практика тепер є десь на рівні 1%. Тобто в сусідній Білорусі Лукашенко каже, що я є православний, але атеїст. Це є абсолютно розмиття поняття і це єресь.

Один кардинал Кох прямо назвав те, що говорить патріарх Кирил, - ерессю. Папа

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

РЕКЛАМА

Франциск казав Кирилу: "Не будь прислужаючим при престолі Путіна". Сотні православних богословів у світі, думаю, що їх вже 400, підписали документ, який прямо називає цю ідеологему руського миру ерессю. Тобто є релігійне збочення, якщо це можна назвати релігійне, просто тут нема ніякої релігії. Яка там релігія є в Путіна? Це є все інструменталізація термінів, понять, якихось публічних жестів. У рік сім'ї в Росії Путін оголосив про свій розвід.

Дуже важливо, щоб тут був тут аналіз і критика, щоб вийняти з рук Путіна, як інструмент, Христа, хрест і самого Христа, вийняти у нашому розумінні чи розумінні світу. Це зараз повільно відбувається. Я думаю, що є менше, ніж було рік чи два тому, тих, навіть консервативних різних християн на Заході, які кажуть: "О, так-так, Путін - захисник традиційних цінностей", - коли в Росії зашкалюють алкоголізм, корупція, аборти.

Путін може так говорити і Кирил може це підтримувати. Путін використовував цю ідеологему руського миру і далі використовує, а вона має свої витoki в середовищі РПЦ, автором цього є сам Кирил.

Сьогодні православні дисиденти з сумом, ті, які виїхали, з якими я спілкуюся, кажуть, що взагалі треба, як на це прийде час, церкву починати наново, тобто вона є абсолютно скорумпована, як людська інституція. І це є велика трагедія для російського народу, але, на жаль, ця трагедія поширюється на нас і на цілий світ. Але вона вернеться бумерангом, бо Бог є живий і ідолопоклонництво завжди погано закінчується.

Якщо Росія і Путін - це, можна сказати, імперія брехні, то чи можна відстояти правду у світі, де є штучний інтелект, де є бульбашки соцмереж, де все менше довіри одне до одного, де все більше люди збиваються навколо якихось своїх однодумців і дуже швидко радикалізуються деколи у своїх думках? Чи ця правда взагалі повернеться, чи вона переможе? Як ви це бачите? І чи ми можемо перемогти, знову ж таки, брехню Путіна своєю брехнею? Чи нам це потрібно? Для мене це важливе питання. Я читаю, як голова української розвідки каже, що ми провалили кампанію з мобілізації, провалили її в медіа. Але я не думаю, що питання лише в медіа. Але не знімаю, звичайно, відповідальність з тих медіа, які з самого початку погодилися бути більше пропагандистами між журналістами з найкращих, звичайно, міркувань.

Сьогодні, 20 грудня, є субота перед Різдом, визначене Євангельське читання на літургії було про Царство Боже. І Христос порівняє його до гірчичного зерна і до закваски. Гірчичне зерно є дуже маленьке, але воно виростає в велике дерево з пишною кроною. А закваска - лише мала частина того, що є в тісті і в хлібі. Воно так виявляється і є.

Я часто думаю про Мирослава Мариновича (український громадський діяч, член-засновник Української Гельсінської групи, дисидент і політ'язень часів СРСР, зараз радник ректора Українського католицького університету у Львові), нам всім відомого. Скільки було таких Мариновичів 1970-х років?

Мало.

На пальцях двох рук можна порахувати 27 літніх людей, які займали таку поставу в країні, де було 50 млн людей. Радянський Союз є зараз в смітнику історії, а Маринович і правда, яку він ніс своїм свідченням, і такі, як Маринович, вони є.

І сьогодні не було б такого УКУ без Мирослава Мариновича. Багато чого в Україні не було б без Мирослава Мариновича. Він був безсильний, він був в якійсь в мікроскопічній меншості. Моїм виховником був патріарх Йосиф Сліпий, який створив УКУ в Римі, як я приїхав, нас було 11 студентів.

Які він шанси мав, щоб з того Сибіру вийти? Чудом Божим після ядерної кризи в Кубі, де Папа Іван XXIII впливав, щоб якимось заспокоїти ситуацію. Хрущов хотів подякувати Папі, а Папа несподівано сказав: "Випустіть Митрополита Сліпого". Розумієте? Йому був 71 рік. Він це свідчення приніс на Другий Ватиканський собор перед всіма єпископами католицької церкви - 3000 єпископів, об'їхав весь світ в кінці 1960-х, об'єднав нашу громаду, кинув певні кличі, які дають нам життя по сьогоднішній день.

Отже, йде мова, що правда несеться свідками, не бізнес-планом, бо бізнес-план дуже розраховує - чи виграю, чи ні, чи збагачусь, чи втрачу. А свідок свідчить про істину, яка б це не була ціна. І, можливо, свідків нема багато, хоча сьогодні їх в Україні дуже багато. Ті, які засвідчать. Кажуть: "Я за цю правду готовий ризикувати своїм життям, навіть його віддати. Я вірю, що Господь благословить цю жертву". Але ми також мусимо берегти свої серця. Бо, можливо, ворог людського роду - диявол і його поплічники, такі, як Путін - хоче поселити всякі негативні пристрасті в наші серця: сумнів, цинізм, ненависть - це не те, що нас збереже.

митрополит Борис Гудзяк перед Білим домом у Вашингтоні

митрополит Борис Гудзяк перед Білим домом у Вашингтоні, фото: фото: gettyimages

Боротьба, захист правди, несіння правди - це дуже тонка справа. Для мене важливо мати перед очима от таких, як Маринович, Сліпий, передовсім - наш Господь Ісус Христос, який програв все, який не лишив жодного ресурсу, не лишив властиво структури, всі порозбігалися. Але сила того свідчення про правду перемагає світ. Перше - Римську імперію.

Сьогодні церква зі всіма своїми людськими немочами, католицька церква в кожному разі є найбільша структура у світі - 1,3 млн членів, і вона існує вже 2000 років. New York Times пише майже щороку в якійсь формі некролог католицької церкви, а вона живе. І тепер в цих днях є великий ажіотаж в Нью-Йорку, бо приятель України, мій особистий друг кардинал Долан виходить на пенсію і є новий єпископ. Багато питають про те, що буде. Це є церква, це є тіло Христове, воно живе, воно вічне, коли ми в ньому є чи при ньому, стараємося бути близькі, вірні, слухаємося, вчимося, там відбувається щось добре, щось позитивне.

Я маю свій маленький досвід - дивлюся на своїх колег, колишніх учнів, і сьогоднішніх

студентів в УКУ, думаю, це є чудо. Не знаю, як це довго буде тривати. Не кажу, що там всі святі, але скільки любові є, скільки конструктиву, скільки готовності служіння. Чому? Бо воно має Євангельську базу. З хвилиною, коли УКУ перестане вірити, коли УКУ відійде від Святого Письма, від Божих правд, то розміняється на дрібні.

Отже, питання правди і свідчення - тонке, виглядає з Господніх слів, що ця правда, звичайно, є у меншості, чиста правда і вона властивою є лише повною у Бозі. Тобто її осягнути, її пережити в повній ми зможемо лише у вічності. Чого особисто бажаю і тому я вітаю Різдво Христове, тому я маю велику надію. Приходить Господь, несе ту правду, не нав'язує, а на цій невинній долонці пропонує. Питання - чи я, чи ти, чи ми її готові прийняти.

Хочу всіх вас і ваші родини привітати. Дякую журналістам, що ви боретеся за цю правду. Ми за вас молимося. І нехай Господь у ці дні благословить всіх читачів. З нами Бог.

—
Андрій Сайчук, опубліковано у виданні ЕСПРЕСО

Читайте також:

- **Ми стоїмо перед найскладнішими питаннями. І це не астрофізика**
- **Як чекісти намагались впливати на свідомість віруючих: КДБ СРСР та культ «Прозорливих старців»**
- **Три питання до Папи Франциска і держави Ватикан та Заява Постійного Синоду УГКЦ з приводу угоди з дияволом**
- **Блаженніший Святослав про Бога у війні й слова надії, що роблять нас сильнішими: Будьте певні, Україна переможе**
- **"Ми не можемо захиститися від війни, від ракет, від мобілізації, але можемо якось домовитися з собою"**
- **Будьте великими!**
- **Червоний терор. Як 80 років тому Кремль запустив процес ліквідації Української Греко-католицької церкви**

[Share 0](#)

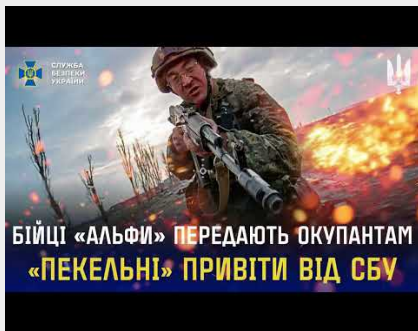
Читайте «Аргумент» в [Facebook](#) и [Twitter](#)

Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.

Коментарі

ВІДЕО

Воїни «Альфи» СБУ — ТОП-1 серед підрозділів Сил оборони за результатами бойової роботи у квітні

Про що не можна було жартувати в СРСР

HEAVY SHOT, VAMPIRE, NEMESIS: як «Баба Яга» б'є ок*пантів

[Головна](#) [Про сайт](#) [Опитування](#)

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань - за запитом через електронну пошту. **Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку**

використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом запитання. При републікації в електронних виданнях у кожному разі використання вставляти гіперпосилання на головну сторінку сайту [argumentua.com](#) та на сторінку розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекомпонування частин матеріалу допускається, але тільки в тій мірі, якою це не призводить до спотворення його сенсу.

Редакція не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів, на які дано гіперпосилання.

Контакт: uargumentum@gmail.com